

ΕΠΙΧΡΗΜΑΤΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον Ένατον μετρούμενος χρόνον
'στην γην έδρευόμενον των Παρθενώνων.

'Ενθακάθα τέσσαρα και χίλια,
που θα 'βγούν λαοί με πειραχάλια.

Των όρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τ ά ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γωδών φέρομεν παντός ευμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» ανελλιπή
με την ανάλογον τιμήν κί' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θα πληρώνη δι' αυτά ταχυδρομείων τέλη.

Μάη σήμεραν όκτώ,
τό κεφάλι σας πικτό.

Σαράντα πέντε σόν όκτακόσα,
Βουλών έκτάκτων έκτακτος γλώσσα.

**Φαδουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος όκέτος.**

Έκανες 'λίγο μάγουλο, 'πηρες καμπόσο πάχος,
και τώρα τό στήλαίρι μου θα 'βρίσκη 'λίγο κρέας.

Π. —

Και πάλι καλώς όρισες,
Σεβχ θαλασσιné,
που την Χαλέπν γνώρισες
και τον Σιμπιλ-Χανé.

Βλέπω καλά πως 'πέρασες,
παιδί του Μάρκου Πόλου,
κι' έμαθα πως δέν 'ζέρασες
'στη θάλασσα καθόλου.

'Στά χρόνια ταμνημόνευτα,
κολλήγα φουκαρά,
όσού μ' εύκολογώνευτα
'δρυσίστικες νερά.

'Βρήκες σάν γάλα τον γαλιό,
γόνε γονής όλθιου,
και τώρα σε καταφιλώ
και σ' έχω διά βίου.

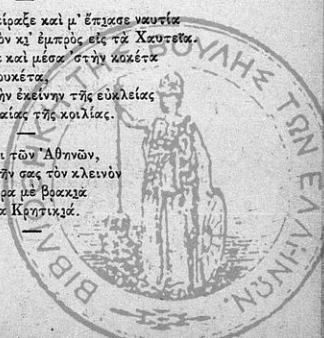
Την γην άρήςας την σιφήν
'πήγες άλλου κι' έπάχυνες,
άλλ όμως την έπιστροφήν
γιατί την επεπάχυνες;

Φ. — 'Ο πόντος δέν μ' έπειράζε και μ' έπιασε καυτίκι
μές 'σου Σταδίου την όδόν κι' έμπρος εις τά Χουστία.
'Ο πόντος δέν μ' έπειράζε και μέσκα στην κακέτκ
δέν έκανα ρουκέτα,
πλην εταν είδα την Βουλήν εκίνηγη της ευκλείας
διαταράξεις έπαθα σπουδαίας της κοιλίας.

Καλώς τον τον Βεγγάζιο, καλώς τον Χαλικούτη
'στον τόπο μας τον κουζουλό,
που πήζει καθενός μραλό
και γίνεται κουροδύτι.

'Ό κάτοικοι των 'Αθηνών,
τον Φαδουλήν σας τον κλεινόν
δεχθήτε τώρα με βροχία
και μια λύρα Κρητικιά.

'Οσάν Κολόμβος φρεβρός και σάν θαλασσομάχος
τό χωμά ξαναπατήσες της γης της άουραίας....

Φέρτε με 'στὰ τέμνην σας
 με κυνικού φανάρι,
 διάλτε τσ' ἀποθαιμμένι σας,
 διάλτε τσ' ἀπομεινάρου.

Τὴν κεφαλὴν μου στέψατε μὲ δάφνας καὶ κοτίνους,
 καθίστε με σὲ Στάδιχ, σὲ θοίκου μακμαρίους,
 νὰ δῶ μεγάλους ἀθλητάς,
 τοὺς παῖδας τὸν σχολεῖων,
 καὶ νὰ τοὺς στέψω νικητάς
 κ' ἀγγέλους μεγάλων.

Νὰ προσκυνήσω Βασιλεῖς,
 νὰ ψάλλω βασιλείσους,
 ν' ἀγωνισθῶ σὰν Φασουλῆς
 σὲ δρόμους καὶ σὲ δίσκους.

Νὰ προσφωνήσω μέτωπα πολιτικῶν ἐρίτιμα,
 καὶ δισκοβόλους μὲ τιμὴν
 νὰ προκαλῶ τὴν συνδρομὴν
 τῶν προσφιλῶν Δυνάμεων εἰς τὸ Κιχμῆλ τὸ ζήτημα.

'Στὰς Θήβας ὀδηγεῖτε με κ' ἐκεῖ πρὸς τὴν Λαμίαν,
 καὶ ψάλλων καὶ χειροκροτῶν
 νὰ δῶ γυμνάσια στρατιῶν,
 καὶ νὰ κυρίσω καθίθους 'στὸν Κεντρικὸν Ταμίαν.

'Στὸν πατριώτην Φασουλῆν
 ἐφέδρου βάλετε στολήν,
 καὶ καρδιάκα δώσατε του κ' ἀμπεκρονὸν κ' ἐρέαν,
 νὰ φύγῃ γρήγορος ἄλλου,
 εἰς τὴν Λαμίαν, 'στὸν Γραλοῦ,
 'στὰς Θήβας, 'στὴν Κορέαν.

'Στὸν πατριώτην Φασουλῆν
 ἐφέδρου βάλετε στολήν,
 καὶ φέρετέ τον πάνοπλον μὲ σάκκου, μὲ φουσίγγια,
 καὶ μ' ἀρειμάνιον θυμὸν,
 νὰ τραγουδῇ τὸ μεθ' ὑμῶν,
 πίνων 'στουὺς κωφρονέδες σας νερὰ πεφιλκαρύγγια.

'Ὡ Περιλέτο προσφιλή,
 'στὰ δύο μάγουλα γλυκὰ
 φίλα τὸν φίλο Φασουλῆ,
 τὸν ταξειδιώτη τὸν βροκκῆ.

'Ἐπειτ' ἀπὸ Μπουτσουνάρικ,
 ἔπειτ' ἀπὸ Ψηλορείτη,
 βλέπω πάλι τὰ φανάρικ
 τῆς 'Αθήνας σας, κοπρίτη.

'Απὸ κοίτας Κορυβάντων
 'ἀφθαστα βουνὰ γιγάντων
 'στῆς Βουλῆς τὴν βαρβατίλα,
 'στῆς Βουλῆς τὴν ποδαρίλα.

'Απὸ τῶν βουνῶν τὰ χιόνια
 'στῆς ἐλχρῆς καὶ 'στὰ κορόνικα,
 κ' ἀπὸ τὴν Πελεκπίνα
 'στὸν Πικσανίων τὴν πεῖνα.

'Απὸ τόσας πρασινάδες
 κ' ἀθρόνων πατινάδες
 'στὰς εὐμόλους ἀθρόνας
 τῆς 'Ελλάς καὶ τῆς Κορόνας.

'Απὸ τῶν κάμπων τὴν σιγὴν
 κ' ἀπὸ τὰ Μονοκουμαρα
 'στῆς λογοδιάρρους τὴν γῆν
 μὲ τὰ μέγχα φούμαρα.

Μέσ' ἀπὸ πύργους Κρητικῶς
 Δογῶν Κανταλοναίων
 'στουὺς πύργους τοὺς φανταστικῶς
 ρητόρων 'Αθηναίων.

'Απὸ πυκνῆς βλαστήσεως τοσαυτὴν ποταλίαν
 'στῆς ἑπραίας τὸν πηλόν,
 κ' ἀπὸ τὸν μέγαν 'Ομαλόν
 εἰς τὴν ἀνωμαλίαν.

'Απὸ τῆς Χαλικουτίσας εἰς τὰς κομφῆς 'Αθίδας,
 κ' ἐντὶ μαλλίχ καὶ γένεα
 Χοντζάδων ἀσημένια
 τοῦ Θεωράκη τὰς λευκάς κυττὰ παραγναθίδας.

Εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν ἀπὸ Χαμάμ-Σοκάκια
 κ' ἀπὸ Σορτάδων ἀντερῆκ' 'στοῦ Ρέλλη τὰ σκακάκια.

Κ' ἀπὸ τὴν βράκκα τὴν πλατειά,
 τὸ Κρητικὸν καρδίον,
 'στὴν ρεδιγκότα τὴν στακτιχ,
 'στοῦ Κόντε τὸ σακρίν.

Σ' ἐπῆθησα, Συμπιλ-Χενέ...
 τὸν Κρητικὸν τὸν κωφρονέ
 ποθῶ τοῦ Ποθουλάκη,
 μὰ καὶ τοῦ Προγουλάκη.

Πούσαι σύ, Κουκουκάρῃ;
 ποῦ Μαλάξκ κ' 'Ακρωτῆρι;
 ποῦ κρυτάλλινα νερὰ
 καὶ τὸ χέρι γιὰ ποτῆρι;

'Απὸ τὰ βουνὰ τῆς Κρήτης
 πάλιν τῶν κλεινῶν πολιτικῶν
 μέσ' 'στὰ Πακλαμμένα τρέχω
 κ' ἔντα λένε δὲν κατέχω,
 κ' ἔρω πινῶν 'στὴ λαλῆ μου
 πῶς θὰ γκάψουν τὰ μαλά μου.

Πάλιν 'στῆς Βουλῆς τὰς θύρας
 γασομέρης θεσθῆρας
 πέρνω τὸν ἀέρα μου
 καὶ κουνῶ τὴ χερα μου.

Μέσ' 'στὸν κῆπο τῆς συγνάξω
 καὶ 'στουὺς ρήτορας φωνάξω
 κατεβάστε, πατριώται,
 τὴ φωνὴ σας, τὰ ζεράδιχ,
 καὶ σὰς ἔφερα νὰ τρώτε
 τρυφερώτατα κουράδιχ.

Π. — Ψάλλε μέ λυρά Κορητικὴ
σὲ Πανελλήνων πλήθη
πῶς ἔληξεν ἡ τακτικὴ
κι' ἔκτακτος συνεκλήθη.

Ἰδόντες τοῦ Συντάγματος τὸ τριανταεπτὰ
καὶ προκοπῆς τεκμήρια παρέχοντες ἀπτά,
θέσαντες πάλιν ὄψ' ἀτμὸν τοὺς στόλους διαρκῆ,
καὶ βλέποντες μετὰ χολῆς
ὅτι τῆς Σμύρνης ὁ Βαλῆς
κακὸς μπελῆς μᾶς ἔγινε καὶ σκόλοφ ἐν σαρκί.

Μὲ λόγους ὀριμάσαντες
ἀφύρου ἀμπελώνος,
λαμπροὺς προετοιμάσαντες
τοὺς Σχολικοὺς ἀγῶνας.

Θύσαντες κι' ἀπολέσαντες
κι' ἐφέδρους προσκαλέσαντες,
καὶ τούτους νῦν ἐνδύσαντες μὲ σάκκουσ καὶ σιελῆας,
γελῶντες πᾶσαν ἀπειλήν
καὶ στήσαντες πρὸς τὴν Βουλὴν
ἵππουσ Κολοκοτρώνηδων καὶ περιεφραλαίας.

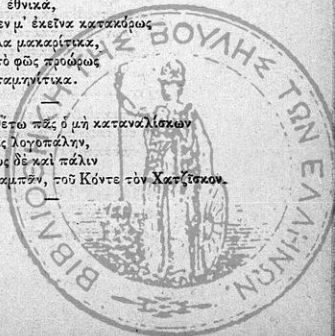
Ἐξάρκοντες τὸ φρόνημα τῆσ γῆσ τῶν Ἀθηνῶν,
τὰ δόρατα κροτήσαντες,

τοῦ Κόντε δὲ ζητήσαντες
εὐθύνας εὐθουῶν,
κι' ἐγγράφωσ ὄγκουσ μυστικοὺσ, καὶ καὶ Ρωμᾶνῶν νότεσ,
ποῦ κι' οἱ καλοὶ μᾶσ γείτονεσ τὰσ εἶδαν κεχηγῶτεσ.

Ἦλῆλ᾽ πηδῶντεσ ἄλματ᾽,
τελοῦντεσ Ἀνθεστήρια,
καὶ στήνοντεσ ἀγάλματ᾽
κοντὰ σ' ἀροδευτήρια.

Πρὸς τῆνοσ καὶ τὰσ χεῖρεσ μᾶσ καὶ τὰσ καρδί᾽σ σγῶντεσ
κι' ἱκανοποιήσωσ λαμπρᾶν γὰρ τὸν Κικιμῆλ τυχῶντεσ,
καμμίαν δὲν ἐδέχθημεν μικρᾶν ἀναβολήν,
εἰσ ἔκτακτον δὲ σύνοδον καλοῦμεν τὴν Βουλὴν,
ἵνα καὶ πάλιν φέρωμεν τὰ στρατιωτικ᾽,
τὰ τῶσον ἐθνικ᾽,
πρὸσ δὲ νᾶ συζήτησωμεν μ' ἐκείνη κατακόρυφῶσ
καὶ τᾶλλα μακαρίτικ᾽,
πῶδων τὸ φῶσ προφῶρῶσ
ὡσᾶν ἐπταμνητικ᾽.

Κι' εἰσ ταύτην προσεβήτωσ πᾶσ ὁ μὴ καταναλοκῶν
καὶ τὸν εἰσ λαγοπάλην,
Προέδρουσ δὲ καὶ πάλιν
προτεῖνομεν τὸν Τσακλαμπαῦ, τοῦ Κόντε τὸν Χατζῆτσικον.

Φ.—Τοῦ κάκου... γὰρ τῆς κούτρας μας δὲν εἶναι θεραπεῖα,
σοῦφερα, Περικλέτο μου, καὶ ἴλιγγ χαρουργία,
τῶν χαρουργῶν ἀφέψημα, ποτὸν ὀρθοστικώτατον,
ἀλλὰ καὶ εὐκοιλιώτατον.

Καὶ δῶσε, φίλε ποθητέ,
νὰ πρῶτον καμπύσει βουλευταί.

Τότε περὶ κενότητος συγὰ θὰ συζητοῦν
καὶ ψηφοφόροι δὺσπεπτοι θὰ τοὺς χειροκροτοῦν.

**Ἐ Φαούλης καὶ ὁ Περικλῆς με ταμποῦρ καὶ βράκα
λένε τραγούδια τῆς Βουλῆς καὶ κάνουν παταράκα.**

Π.— Δύο τῆς Ἀθήνας βλάκες
ἔβλεκαν φουφού λά βράκαε,
καὶ με Κρήτης ταμποῦρ
τραγουδοῦν, Βουλὴ κυρά,
τῆς καινούριας ὠμορφίας σου, τὰ καινούρια σου τὰ κάλλη,
καὶ σοῦ φέρουν γὰρ τὰ νερά ἴλιγο βρωμιούχον κάλι.

Ἦλθε πάλιν ἡ Βουλὴ
μὲς ἴστο καλοκαίρι,
κούκων λεγεῶν λαλεῖ
καὶ στριγγιλίζου κούκουλοι
ντάλα μεσημέρι.

Ἄωμ' ἀνοίγει λατρευτὸν,
δῶμα λόγων τερνευτῶν
σὲ καιροῦ ὠραίου,
καὶ σκαμπὰ τῶν βουλευτῶν
πιάνουνε κορούε.

Ἦλθε πάλι μεμποῦρι
νὰ κενόρση βούδαε,
βγαίνου κλέφταιε ἴστο κλαρε
καὶ ἔνοπλοι παντοῦ χοροὶ
καὶ βροντῆε τραγούδαε.

Φ.—Ἐρχομαί σκέψαιε, μάνα μου, καὶ γνώμαε νὰ μορφώσω
ἴτην δρᾶσιν τὴν ἀμκαίαν...
ἴστα κεραμιδιὰ τῆε Βουλῆε ἴ ανέθω νὰ κερρώσω
τῶν ἔργων τὴν σημάϊαν.

ἴστα κεραμιδιὰ τῆε Βουλῆε ἴ ανέθω νὰ τὸ τοσούω,
καὶ ἴτην κυρίαν Μιχαλοῦ
καὶ ἀπ' Ἀθηνῶν μέγρι Γαλοῦ
σὰν Χόντζαε ἀπὸ μιναρὲ τὴν ἔκτακτον θὰ σκούζω.

Ἐκτακτος Βουλῆ, μητέρα,
καὶ ἔλων τῶν ἔκτακτων πέρε
δὶε καὶ τρεῖς ἔκτακτοτέρε.

Ἄολα τῆε σπουδαϊότερα,
τῶν τακτικῶν ἀνώτερα
καὶ εἰς τάξιν τακτικώτερα
καὶ ἔκτακτων ἔκτακτώτερα.

Ἦλθε πάλ' ἡ συνετή...
νὰ καινούρια τελετὴ
μὲς ἴτην τόση ζέστη,

καὶ ὁ κυρίαρχοε κροτέ
καὶ νεκρὸε ἀνέστη.

Κόσμοε γύρω τῆε στερεῶε
σὲ θεσοῦε γαρεθε,
ταμποῦραε ἴχει καὶ αὐλόε,
ὁ δὲ κύριοε Τραυλόε
πάλιν προεδρεῖ.

Ἦλθε πάλιν ἡ γλασσοῦ
μετὰ ζήλου περισσοῦ,
μὲ σοφίαε κροῦπαε,
καὶ ἴστην πόρτα τῆε φουῶ
καὶ χαρούμενοε μασῶ
Κρητικὸε χαρούπαε.

Μπαίνει καὶ ὁ Μητροπολίτηε με τὴν Σύνοδοε κοντὰ
καὶ Μνίστροε μπανοθαίνουε με σπουδαῖα τρικαντὰ.
ἴτην γραμμὴν ἐρέδρον σήνη
μ' ὀλοκαινούριαε στολαε,
ἀγλασμοῦε θὰ ζαναγίνη
καὶ ἴ ἀγλάση κεφαλαε.

ἴλους μας τοὺε δεαβασημένοε καὶ ἔναν καὶ ἄλλοε ἴπουργῶ-
δεάβαστοε, Μητροπολίτη,
τοὺε δεάβασα καὶ ἐγῶ,
ποῦθα τῶρ ἀπὸ τὴν Κρήτη.

Σὺ ράντισε κατὰ γραμμὴν
τὴν κεφαλὴν τῶν τὴν θερμὴν,
καὶ λέγε τοὺε εἰρήν' ἴμιν,
καὶ ἴμετε νὰ κρῶνομε: ἀμιν.

Τὰ πνεύματα τὰ πονηρὰ
νὰ ἴβροῦν ἐξ ἔλων τῶν τρανῶν
καὶ νῆπουε ἔπωε μὲ φορὰ
ἴστοε χοίρουε τῶν Γαδακρηνῶν.

Π.— Εἶδα πάλιν τελετὰε,
ποῦ σὲ κάνουε καὶ πετῆε
μὲς ἴστοῦ Πόρτ-Ἀρθοῦ τὰ κάστρα, ἴστο Τοῖν-Τοῦν, ἴστο
[Φάου-Τσοῦ,
καὶ ἀνεβαίνει κατεβαίνει τῶν Ραμρηνῶν ἡ Πιπιτοῦε,
ἀνεβαίνει κατεβαίνει
τὰ βρακιά τῆε λύνε δένει.

Πάλι τῆε εἶπαμε πολλὰ,
πλὴν ποῦ κεφαλὴ καὶ μαλαῖ;
Εἶδεε ἀτρίχουε κορυφάε,
τοῦ κράτουε τὸ Σιμπιλ-Χανε,
καὶ τῶραε πῆμε νὰ τῆε φῆε,
βρε Φαουλή Γαδακρηνέ.

**Καὶ καμπόσαιε ποικιλίαε,
μ' ἄλλοε λόγοε ἀγγελίαε.**

Βαρελεμῆ τοῦ Γάλλου, ποῦ πνεῦμ' ἀρχαῖον πνεῖε,
ποῦ σπουδαῖον ἔργον ἄἴθνη καὶ Ἀθηναῖοε.
ἴ Πτ Βασιλειάδῆε μετέφρασε σὰν Γάλλοε
καὶ ἐκδίδετ' ἐν Λειψία τὰ μάλα φιλοκάλοε.